

[Bollerup Madsen.]

sidste 15—20 Aar før Gennembrudet fremgaar det, at Fangsten af Sild alene var 15 Mill. kg om Aaret.

Jeg synes, at disse Tal har en vis Betydning til Bedømmelse af Fiskeriforholdene i den Tid, der har været lukket ved Thyborøn. Straks efter 1825 fulgte en Nedgang, der betegnedes som en voldsom Katastrofe for hele Egnen, og allerede i 1828 begyndte Jammeren over den forfærdelige Katastrofe, der var sket. I 1832 klager Frederik VI over, at Sildefangsten ved Nibe, som før havde indbragt ca. 100 000 Tdr. om Aaret, er gaaet ned til nogle faa Tusinde. Og det store Fiskeri kom aldrig tilbage. Selv nu, saa længe efter at dog Forholdene skulde have stabiliseret sig med den nye Saltholdighed i Vandet, er der ikke blevet et tilsvarende Fiskeri. Saltvandet trængte ind i Fjorden, dræbte Fiskene og ødelagde Ynglepladserne; Fiskene flød døde op paa Stranden med Bugen i Vejret og kunde køres bort i Hundredevis af Læs. Saa fik man Oversvømmelserne i Fjorden i Stedet, Kystnedbrydningen og Tilsandingerne, og det var ikke underligt, at der lød en Jammer i hele Limfjordsegnen over denne Ændring. Mængder af Familier bragtes til Betlerstaven. I et enkelt Sogn alene gik 30 Familier paa Fattiggården, og det hedder i de gamle Beretninger fra den Tid, at hvis man kunde tælle alle de Familier mellem Agger og Hals, som mistede Brødet, vilde man forfærdes over de grusomme Følger af Havets Gennembrud.

Hvorvidt nu denne Fiskerigdom vil komme tilbage ved Lukning eller Flytning af det nuværende Udløb, kan ingen afgøre, men det er dog betegnende, at det var saadan dengang. Jeg synes, det bør fremhæves, og jeg beder den højtærede Minister og det kommende Udvalg om, at dette ogsaa bliver taget med i Overvejelserne, naar man skal tage Stilling til den nye Ordning.

Vanggaard: Der har maaske nok tidligere været forelagt Lovforslag, der har berørt lige saa store økonomiske Interesser som det foreliggende Lovforslag, men jeg tror at turde sige, at aldrig har der været forelagt et Lovforslag, der har berørt saa modstridende økonomiske Interesser som det foreliggende. Disse modstridende Interesser grupperer sig særligt om den vestlige og den mellemste Del af Limfjorden, og de Synspunkter, der er fremsat af de Talere fra Limfjordsegnene, som har haft Ordet, har da ogsaa grupperet sig nogenlunde efter geografiske Linier. Det har derimod ikke

været Tilfældet med Kommissionsbetænkningen, der er næsten enstemmig. Et saadant Lovforslag vilde normalt ikke være forelagt, hvis der var saa store modstridende økonomiske Interesser, og naar Lovforslaget alligevel er forelagt, er det kun, fordi der er ganske særlige Forhold, der, i alt Fald efter Ministerens og Kommissionsflertallets Mening, kræver en hastig Løsning.

Som Følge af de modstridende Interesser kæmper hver for sit, og der er ikke noget mærkeligt i, at Thyborøn og de vestlige Limfjordsbyer spejder ivrigt efter, om der ikke skulde være en Løsning, hvorved de nuværende Forhold kunde bevares eller omtrent bevares; det er naturligt, at en saadan Interesse gør sig gældende, og at de kæmper for den. Det er ogsaa naturligt, at man har de modsatte Interesser længere mod Øst, hvor Landbruget lider under de store Oversvømmelser, hvor Limfjorden slider i Kysterne — man vil paastaa, at den i Aarenes Løb har taget et Areal omtrent saa stort som en Bondegaards Jorder om Aaret. Det er ogsaa en Ting, der maa tages i Betragtning, naar vi tænker paa, hvad det koster at holde Løbet mod Vest. Og saa de mægtige Skader ved Oversvømmelserne!

Der kan naturligvis diskuteres om Fiskeriets Stilling før og efter en Lukning, og i den Redegørelse, som det ærede Medlem Hr. Bollerup Madsen nu fremkom med, blev det jo paavist, hvilket mægtigt Fiskeri der var før 1825 — det kan man for øvrigt læse om i Hugo Matthiessens Bog om Limfjorden. Jeg mindes, at min Fader har fortalt mig, at min Bedstefader, der oplevede 1825, fortalte, hvordan Fiskene laa døde i Læssevis langs med Limfjordens Kyster.

Der vil jo komme en Overgang, hvor Fiskeriet vil være svækket, det kan næppe diskuteres; Østers vil forsvinde — nu er de for Resten blevet saa dyre, at man ikke kan være bekendt at spise dem, selv om man har Raad til det, og man er ogsaa i stor Udstrækning gaaet over til Muslingefangst som et Surrogat. Saa er der Sildefiskeriet, som før 1825 var af mægtigt Omfang, og som jo kan komme igen; Aalefiskeriet vil sandsynligvis ogsaa tiltage, og saa kommer de gamle Fiskearter igen, saasom Helt og Laks; maaske kan dette for visse Fiskearters Vedkommende som Helt fremmes ved Udplantning. Men der er en Ting, som utvivlsomt vil hjælpe paa Fiskefaunaen efter Lukningen, og det er, at Strømmen, som gaar gennem Thyborøn, og som kan staa som en Bjærgflod, den river nu Grøden, Tangskovene bort; hvis disse Tangskove faar Lov til at gro i Fred,